

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4850/2022
20.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., против туженог Услужног предузећа „СИМОС“ д.о.о. Врање, чији је пуномоћник Ђорђе Ристић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 73/19 од 18.01.2019. године, у седници већа одржаној 20.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 73/19 од 18.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 73/19 од 18.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 808/16 од 05.11.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати: а) на име дуга по основу неисплаћене разлике зараде за месец октобар 2015. године, од исплаћене до припадајуће зараде за претходни месец (септембар 2015. године), износ од 7.500,12 динара, са законском затезном каматом од доспелости до исплате; б) на име прековременог рада за период од 01.05.2013. године до 31.07.2014. године појединачне месечне износе наведене у овој тачки изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког досуђеног износа до исплате, док је тужбени захтев за исплату разлике од тражених до досуђених износа из ове тачке изреке, са законском затезном каматом одбијен као неоснован; в) на име трошкова превоза ради доласка и повратка са рада за период од 01.04.2013. године до 31.01.2016. године појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 93.400,00 динара, са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 73/19 од 18.01.2019. године, првостепена пресуда је потврђена у делу става првог под а) и в), а укинута у преосталом делу става првог изреке под б) у односу на усвајајући део тужбеног захтева за исплату увећане зараде по основу прековременог рада за период од 01.05.2013.

године до 31.07.2014. године са законском затезном каматом, као и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом првостепене пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде у односу на део става првог којим је одлучено о накнади трошкова превоза тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У другом ставу истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 21.04.2016. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић